

ונניח ולא היו נרצחים בשואה שישה מיליונים

**ונניח היו הקורבנות מונים "רק" במרכאות כפולות ומכופלות
חמישה או שלושה או מיליון אחד בלבד**

ונניח ובין הנספים לא היו מיליון ילדים אלא מניין או שניים

ונניח שהיו מוצאים דרך יותר "הומאנית" לקטל הנוראי מאשר תאי הגזים.

ונניח שהביטויים קטל והומאני יכולים להופיע בסמיכות כזו מצמררת

**ונניח ואכן כדברי השלט "העבודה משחררת" אבל נטלו ממך את חופש הבחירה
בשחרור הזה**

**ונניח שמסעות המוות הרגליים לא היו נערכים בשלג המקפיא אלא בימי אביב שטופי
שמש כשהכול ירוק ופורח מסביב**

**ונניח שהרכבות לא היו רכבות משא והקרונות עמוסים עד מחנק אלא הייתה זו נסיעה
במחלקה ראשונה רק שהיעד לא שונה ועדיין תמיד הכרטיס הוא לכיוון אחד בלבד**

**ונניח שהטלאי הצהוב לא היה מבד עלוב אלא סיכת זהב מעוצבת ועדיין חרוט עליה
באותיות בולטות JUDE**

**ונניח שהעולם לא היה מחריש, עוצם עיניים ועסוק בענייניו
ולא מאפשר לדבר כזה להתרחש בעבר בהווה או בעתיד בשום מקום בעולם**

**גם אז אסור לנו להניח ולו לרגע לשכוח לסלוח להמעט לסלף לעוות לתרץ להבין לקבל
להקל, אלא לזכור שהכול קרה רק משום שאנחנו JUDE.**

כתב: אבי רוזנקרנץ

גיליון מס' 2046 * ב' באייר תשס"ז * 20 באפריל 2007

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

הרהורים ביום השואה

**ביקשתי הרהורים ורגשות שעולים לקראת
וביום השואה, נשאלו ונענו; חברים – ניצולי
רדיפות ושואה, חברים (בנים) דור שני
לשואה, ודור שלישי – הנכדים - דור המחר.
לפניכם דברים בשם אומרם - בתודה לכם
ששיתפתם אותנו לרגע.
(חשוב לי לציין שבחירת המרואיינים במדגם היא כמובן
מקרית בהחלט). ש.ש.**

רות גולן: כילדה בת 10 בגרמניה שראתה את כל הזוועות האלה. היום הזה הוא קשה לי במיוחד. זה לא שאני לא רוצה לדבר על זה, אני פשוט לא יכולה, וככל שקרב הזמן ליום השואה קשה לי יותר. התחלתי לכתוב את סיפור חיי למען משפחתי בדורות הבאים, כשהגעתי לתאר את ליל הבדולח הפסקתי לכתוב – פשוט לא הייתי מסוגלת להכנס לזה שוב, זה כל כך קשה וזה בתוכי. עזבנו את גרמניה בשנת 39 ומאז אני אני אדם מבוגר. אני מרגישה שגנבו ממני את הילדות והנעורים שלי. ובכל זאת מה שמוזר הוא שאני כן נמשכת לספרים שמספרים על השואה ועל הכיבוש, זה גדול ממני.

ז'ק גולן: אישית אני לא חוויתי את הטראומה על גופי, רק אחרי שגרמניה כבשה את צרפת, היינו צריכים לברוח להסתתר. הכאב שאני חווה הוא על אובדן כמאתיים איש מבני משפחתי שנשארו בפולין ונמחקו, רובם נשרפו במשרפות, חלקם אני לא יודע איך ואיפה נרצחו. הרבה מהם מעולם לא זכיתי אף להכיר. עמוק בפנים אני מבכה אותם. לא מזמן ביקרנו רות ואני בנתניה, בדרך החוצה מן העיר פתאום ראיתי אנדרטה לזכר הנופלים בשואה, עצרנו לידה וראינו שכתוב שם שלרגלי האנדרטה הזו מונח אפר של יהודים - מהמקומות בהם אני גדלתי ונולדתי, ההתרגשות שאחזה בי לעצם מחשבה שיכול להיות שאפר בני משפחתי טמון שם בין כל האפר הזה מתחת לאדמה. היתה גדולה עלי מנשוא. השואה, זו תקופה חזקה ומשמעותית בחיינו, אם אנחנו כאן מנסים לחיות ולבנות כאן את הארץ הזו – זה בגלל השואה.

בטי עדר: ביום השואה הכל מתעורר חזק יותר. הבוקר ערב יום השואה הוצאתי את הנר זיכרון. הילדים כבר צלצלו, מחר הם יבואו לטכס שליד האנדרטה לחללי השואה כאן. שרה דבולט באה אלי ולקחה תמונה של ההורים שלי לשים במועדון לקראת טכס יום השואה הערב. אף פעם לא דיברנו בבית עם הילדים על השואה, זה לא היה נהוג אז לדבר על זה. הראשונה שדיברתי איתה על זה היתה נוגה הנכדה שלי, בכיתה ב' הם

למדו בבית הספר על השואה והיא באה לשאול אותי שאלות – עד היום אני שומרת את הציור הזה שהיא ציירה, היא ציירה גדר. כשהגעתי לגיל 80 יצאתי עם המשפחה שלי לגרמניה לטיול שורשים. כשהילדים הציעו הסכמתי מיד, אחר כך הרבה חשבתי על זה הרבה והכנתי את עצמי, גם בדרך היו לי חששות. ראינו את הבתים בהם גרתי שם, רק בית אחד עדיין נשאר באותו מקום וכמעט לא השתנה. הכי קשה היה לעמוד שם בתחנת הרכבת במקום שאחותי ואני נפרדנו מההורים, כששלחו אותי ואת אחותי ברכבת בקינדר טרנספורט. היינו בנות 16 ו-17, הם ידעו שאולי לא יראו אותנו יותר לעולם. אנחנו היינו תמימות ועוד ניסינו מלונדון להוציא אותם משם. כל התמונה הזו של הפרידה שוב חזרה אלי מאוד חזק, מאוד התרגשתי ניסיתי לא להישבר אני חושבת שקצת בכיתי. זה היה מאוד טוב שהמשפחה שלי היתה איתי.

ווילי פינקוס: ככל שהגיל עולה ככל שאנחנו מתבגרים זה נעשה קשה יותר. אני רואה את האנשים ליד האנדרטה השחורה עם הפלטות השחורות, ואני רואה את הקושי שמתגבר גם אצל אחרים רואים את זה בתגובות. אני הייתי בן יחיד ונשארתי יחיד, ההורים שלחו אותי בקינדר טרנספורט לאנגליה ונשארו שם. אין לי תאריך רשמי או מקום בו ההורים שלי מתו, אולי זה היה בריגה אולי בים. ביום הזיכרון לשואה בודאי שקשה יותר, כבר אתמול צפיתי בשתי כתבות יומן בטלוויזיה היום הקריאה בעיתון בנושא השואה, כל זה מציף את הרגשות. תראי, אני רוצה להדגיש זה חשוב לי לומר ולעשות את ההפרדה הזאת; אנחנו רובנו כאן ניצולי רדיפות הנאצים, חיימקה הוא ניצול שואה, ועם כל הכאב והצער, יש הבדל.

אני לא יכול לראות סרטים על השואה, את "הפסנתרן" ניסיתי לראות מספר פעמים וסגרתי, אני לא מסוגל. אפילו את הסרט "רשימת שינדלר" עד שלב מסויים ראיתי וסגרתי ופתחתי,,, זה קשה לי. ומכל הספרים יש ספר אחד על התקופה הזאת שאני ממליץ לך לקרוא, זה הספר היחיד שבאמת ריגש אותי קוראים לו (אם אינני טועה) "BECAUSE YOU WANTED TO KNOW" כתבה אותו יהודית סגל – אגב היא נפטרה לפני כשנה בערך. בספר הזה היא פשוט מספרת על מה שהיה שם בקינדר טרנספורט, נקי, בלי שום שנאה לאף אחד. ומה שעוד מצא חן בעיניי שהיא כותבת שם: שהגיבורים האמיתיים בסיפור הזה אלה היו ההורים – ההורים שידעו שהם שולחים את הילדים שלהם, בידיעה פנימית שהם לעולם לא יראו אותם יותר. הם שלחו את הילדים שלהם לחיים. חשוב לי גם לציין את האנגלים, את היחס החיובי שלהם אלינו – עשרת אלפים ילדים ניצלו בזכות האנגלים, הם באמת השקיעו בנושא הזה, אי אפשר לקחת את זה מהם.

דודיק פוקס: ההרגשה שלי היום היא קשה מאוד, כבן לניצול שואה התשובה שלנו היתה צריכה להיות הרבה יותר ימנית – עם בלי ארץ הוא לא עם. זהו אחד הדברים שעיצבו את ההשקפה שלי על העולם, אבא שלי תמיד אמר לנו שליהודי אין מקום חוץ מאשר בארץ ישראל.

על השואה לא דיברנו בבית, התחלנו יותר לדבר בנושא כששפילברג עשה את הפרויקט שלו עם הקלטות על החיים בשם "שליש שלישי שלישי", צוות מלומד משלו ראיין הקליט וצילם את כל ניצולי שואה שאותרו ברחבי העולם, על ילדותם לפני השואה, ילדות בשואה והחיים שאחריה. (ישנה קלטת אצל חיימקה). עם כל הידע והזיכרון כואב לי שלא הפנמנו את נושא השואה, זה לא מספיק טבוע בתוכנו; שעם שאין לו עמוד שידרה – אדמה, דגל והמנון הוא לא עם. וכל זה על מנת שלעולם לא תעלה שוב השאלה: איפה היה כל העולם כשזה קרה?

בשנת 2000 כשביצענו את הנסיגה שלנו מלבנון. לקחתי את הילדים שלי לגבול לבנון לראות איך אפשר להפקיר אוכלוסיה אזרחית, ללא נקיפות מצפון. אנשי צד"ל שאיבדו בנים שלהם כשלחמו לצידנו, הופקרו בשטח. והמסר היוצא מכך הוא: שעם שלא דואג לעצמו שלא יבנה על העולם שיעזור לו.

דליה וגנר: השבוע שבין יום הזיכרון לשואה ויום הזיכרון לחללי צה"ל הוא שבוע מאוד קשה עבורי. כל שנה בימים האלה אני מסתובבת עם מועקה מאוד כבדה, הרגשה של חוסר אמון במין האנושי – איך דבר כזה יכול לקרות? השנה אני משתתפת בהשתלמות מורים להוראת זיכרון השואה מאספקטים שונים. בקורס שלי אנחנו לומדים את הנושא דרך הקולנוע. אני נוכחת שדוקא השנה כשאני חווה סרטים קשים, וזכרונות קשים של אנשים, ויצא שאני חווה את השואה במנות מדודות לאורך כל השנה, אני מגיעה ליום עצמו בתחושה מתונה יותר – פשוט אי אפשר לחוש רגשות כבדים לאורך זמן. אני רואה את עצמי בפירוש שייכת לדור שני לשואה, אני גם מאוד מתחברת לספרות של דור שני.

צילה בן-רשף: הטכס שליד האנדרטה הוא מאוד משמעותי עבורי – יותר מכל טכס אחר באירועי יום הזיכרון לשואה. הוא מאוד אישי הוא מתחבר ישירות למשפחות. כל שנה הוא מרגש יותר, כל שנה מצטרפים באים עוד בנים, באים נכדים, השנה הצטרפו גם נינים – דור רביעי. את הסיפור המשפחתי שלי שקשור לשואה התחלתי לשמוע עם הבנים שלי, כשהיה עליהם לראיין סבים לעבודת שורשים. כשיצאנו המשפחה לצרפת לטיול שורשים של אבא השלמתי את התמונה. בכנסיה בה החביאו הכמרים את אבא, היו מסמכים וסיפורי אנשים שזכרו אותו, היה מאוד מרגש לשמוע ולדעת שמה שאבא מספר אכן קרה.

אני יודעת ומרגישה שאני דור שני לשואה, ואני מרגישה גם את האחריות והמחויבות להעביר את הזיכרון הלאה לדורות הבאים. מתחשק לי לצלצל לכל הבנים ולומר להם: בואו לטכס בשנה הבאה, תהיו עם ההורים שלכם ותביאו את הנכדים.

אשר ראובנוב כיתה ט': ביום השואה אני משתתף בכל הטקסים בביה"ס וכמובן בקיבוץ – אני גם עוזר מבחינה טכנית כמו מציב מקרופונים אם צריך. אני לא יכול להגיד שאני מרגיש משהו מיוחד, אני לא באמת מרגיש עצוב. בביה"ס זה יום חופש מלימודים, יש פעילויות וסרטים בנושא השואה, טוב שלא לומדים ואני רואה שיש ילדים שמאוד עצובים. לבית הספר הביאו פעם מישהו

שאבא שלו היה בשואה והוא סיפר עליו. אני אף פעם לא פגשתי ולא שמעתי סיפור ממישהו שהיה שם. אני מכבד את היום הזה אבל לא יכול להגיד שאני עצוב בו.

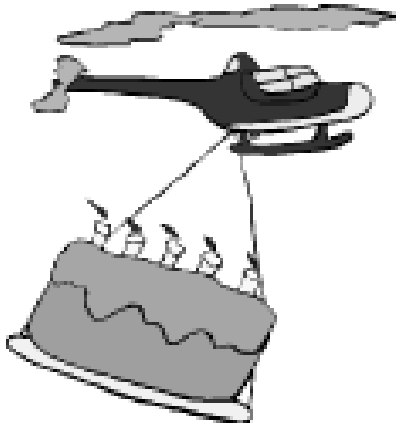
עדי שפרונג כיתה ט': אני מאוד מתחברת ליום השואה, כי סבא שלי וגם האח שלו היו שם. זהו יום חשוב עבורי, יום שאני לא נותנת לעצמי להיות שמחה, אבל בכל זאת אני לא לגמרי שם. סבא שלי לא ממש מדבר על התקופה הזאת. אם אני אשאל אותו הוא יענה אבל אני לא שואלת יותר מידי, אני פוחדת שיעלו לו זכרונות שהוא לא רוצה לזכור. אם יתנו לי בביה"ס לעשות עבודה על השואה – הלואי שיתנו לי, אני אשקיע בה הרבה, מאוד יעניין אותי לעסוק בנושא הזה.

עידו גרשמן כיתה י': אח של סבא שלי נספה בשואה. כשהייתי בכיתה ה' שאלו בכיתה אם למישהו מאיתנו קרוב משפחה שהיה בשואה. אז סיפרה לי אמא שלי את כל הסיפור עליו – סיפור עצוב. יש לנו תמונה שלו בתור ילד עם המשפחה שלו. ביום השואה כאשר יש צפירה וכל אחד מתרכז וחושב על מה שהיה שם, אני מדמיין לי את אח של סבא שלי וחושב עליו. השנה אנחנו נוסעים לירושליים כל מחזור י' לפגוש שם עוד מחזורי י' מכל הארץ ונצא ל"מצעד החיים" שייצא מהכנסת ל"יד ושם" - שם יהיה לנו סיור מודרך, ביד ושם הייתי כבר הרבה פעמים, אבל זאת הולכת להיות חוויה רצינית – סיור עם מדריך ואני ממש מתרגש להיות חלק מזה. נושא השואה מרתק אותי, אני קורא ספרים ורואה סרטים בנושא, ואני לא מאמין שאחרי כל מה שקרה שם, ואמרו שהעולם לא ייתן לדבר כזה לקרות שוב – זה קורה שוב – זה קרה ברואנדה, זה קורה היום בקונגו, מדהים מה שבן-אדם אחד יכול לעשות לאחר, זה עצוב ומאוד מדאיג. צריך לעשות משהו, אני עוד לא יודע מה, אבל צריך לעשות. שאלתי את עידו: מי צריך לעשות? והוא ענה לי: כולנו, את ואני, כולנו.

שמעה וכתבה: שושנה שרק

ימי הולדת

יגאל ניימרק נתן אפשטיין	22.4
רונה אנגלסברג	23.4
שירה שטיינר	24.4
עומר נוי	26.4
סופיה גליק (נכדה)	27.4
רועי אדלשטיין	28.4

מצל - טוב!

בן נולד
להורים - ארלין ואלון

פרימוסט

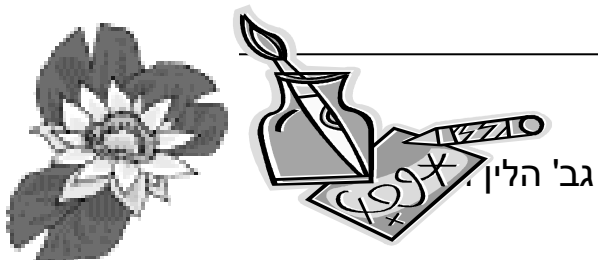
לסבתא וסבא ג'נט וקולין

ולכל המשפחה

ימי נישואין

דינה ועזרא כהן-ישר	22.4
--------------------	------

נזכור

6.5.98

באייר תשנ"ח

י'

גב' הליון

ימי הפסח על הניקיונות והפסטיבלים שמסביב כבר מאחורינו, וחלקנו בוודאי יוסיפו: "תודה לאל" ... אולי שמתם לב לעובדה שיוצא לנו לשאול אחד את השני: איפה את/ה בסדר? אבל לעולם לא: איפה את/ה ביום השואה או ביום הזיכרון? אף על פי שילדים קטנים, ברצף החגים שנופל עליהם יכולים לענות לך בתמימות השמורה רק להם – עכשיו "חג השואה", אבל לרובנו זה לא חג כלל ועיקר. הימים הללו, בין צפירות הדומיה של יום השואה ויום הזיכרון, אלא ימים של חשבון נפש וצער גדול על קורבנות העבר וההווה בין שואה לתקומה, כל אחד עם המחיר האישי או/ו הלאומי שנדרשנו לשלם כדי להגיע לרגע זה.

ההצגה המסורתית של כיתות ו' בבית הספר "מבוא גליל" עברה בהצלחה גדולה. ההצגה "רציתי לעוף כמו פרפר" מאת חנה גופרית מספר את סיפור חייה בתקופה הנוראה.

ואצלנו במועדון, הטכס בניהולה של שרה דבולט היה מרשים ומכובד ולווה באלבומים ספרים וכתבות על ההורים וקרובי משפחה של חברי המשק שנספו בשואה. השנה גם היו אלבומים של מסיימי י"ב שחזרו מהמסע בפולין.

הטכס באנדרטה בבית הקברות היה שוב כתמיד מרגש מאוד וכלל הקראות שירה ונגינה של בני הדור השלישי. תודות מיוחדות מגיעות לציונה מזרחי ואביבה לינטון שחשבו על כל פרט, כולל הקישוט והפרחים.

וכמובן חגיגות יום העצמאות בפתח, ומלבד ענני העשן של המנגלים עובדים במרץ צילה בן רשף ואודי וגנר על תוכנית החג ברוח של פעם. לא כדאי לפספס.

במהלך החג תשהה במלון קבוצה של אמני אקרובטיקה וג'גלינג מארה"ב, שאף יופיעו לפנינו. פרטים יפורסמו בהמשך.

ובתרגיל לוליינות קטן משל עצמנו נעבור למבזק גרעין "צבר" קצר: נטלי לבית משפחת וולך אניטה לבית משפחת מלינה ושני לבית משפחת ברק/הדר מסיימות בשעה טובה את קורס המדס"ות. שיהיה בהצלחה ושיכניסו גם אותנו לכושר, זה לא יכול להזיק. ואילו הבת "שלנו" הלא היא דניאל היקרה מסיימת ביום רביעי את הקורס שלה במחלקה לקשרי חוץ של דובר צה"ל. אנו כבר מתרגשים לקראת הטכס.

ומגרעין "צבר" עוד קפיצה לוליינית מרשימה היישר לעבר "המפגש" שם שמחה יודעת לספר על טיול הוותיקים הקרוב שמארגנות יעל שפרונג והלן לוין כאשר היעד הפעם הוא מושב ארבל וקיבוץ חוקוק, שם ישנה מצודה מתקופת הפלמ"ח. נשמח לשמוע חוויות כשישובו בשלום לנמל הבית. כמו כן מאחלת שמחה לכל החולים ו"השבורים" החלמה מהירה וחזרה לשיגרת הפעילות. היא עצמה (שמחה) ממשיכה לבלות בכיף גדול עם הנכדים מצד אחד ועם אמא שלה מהצד השני שזה גם כיף אבל מסוג אחר. העיקר הבריאות! כבר אמרנו???

הזוג הטרי (והצעיר) **נתן ברק ורונית הדר** שבו מאירלנד עם הילדים מירח הדבש עמוסי בירה מוסיקה וחוויות. נשמח לשמוע פרטים נוספים.

ועוד לפני שהספקנו להודיע על בואו של **אבנר מרום** לחופשת מולדת והופ הוא כבר על המטוס בחזרה לאפריקה. את החופשה הנוכחית ניצל אבנר חוץ מבילוי עם המשפחה לעבודות גינון נרחבות שהכינה עבורו **איילת** עד לפעם הבאה.

כמעט באותו זמן עשו **עמית דדוש** – טיטי בשבילכם, ואימו את הדרך ההפוכה מטנזניה לישראל. חוויות עוד לא שמענו אבל האבא **יעקב "כושי" דדוש** טיפס על הקירות מגעגועים.

זהו זה להפעם, החלטנו לקצר ולכן נאחל לכם כמו תמיד: שבת שלום ושבוע טוב, ושהכול באמת הכול יעבור לכם ממול... ולזכור עם לא קשה: נעשה דבר אחד (קטן) טוב ביום.

דורית אבי אביב גליל בת-אל גולן ליהי וכרמל רוזנקרנץ וכמובן גם דניאל.

התיאטרון האנגלי בחיפה

בהצגה הקרובה **"A Bad Year for Tomatoes"**
קומדיה מאת **John Patrick**
מופיעים **יוסי וסילביה ליפא** בתפקידים הראשיים.
הם מאד ממליצים על ההצגה וישמחו לראות בקהל גם חברים מכפר הנשיא.

המקום:	בית הגפן בחיפה
זמנים:	יום חמישי 03/05/07 שעה 20:00
	יום שבת 05/05/07 שעה 21:00
	יום שלישי 08/05/07 שעה 17:30
	יום חמישי 10/05/07 שעה 20:00
	יום שבת 12/05/07 שעה 21:00

טלפון לרכישת כרטיסים ופרטים אחרים: 8196-539-054

תשובה לשאילתא בנושא הכלבים

אני מברכת את הרולד שהעלה שוב את בעיית הכלבים המבקרים במקומות ציבוריים. לשאלותיך הרטוריות הרולד:

א. כן, השתתפות הכלבים באירועים זו נורמה, כנראה, אבל מאוד מרגיזה.

ב. האם זה טוב לבריאות הציבור? – תלוי את מי שואלים.

ג. מי שאמור לטפל בנושא היא ועדת כלבים שלמעשה אינה קיימת.

לא רק במסיבת פורים ובחתונה האחרונה השתתפו הכלבים באופן פעיל אלא גם בהלוויה האחרונה, בטקסים (צפו להם בטקסי הזיכרון והעצמאות בשבוע הבא) ובכל אירוע תרבותי שנערך בפנים או בחוץ. הם רובצים בין העמודים, על המדרגות ובכניסה לח"א, לפני פתחי המרכולית והמרפאה, בתוך המשרדים, לפעמים רבים ביניהם, מתרוצצים ומסכנים את ציבור הקשישים. פרסמתי לא פעם הודעות דרושים לחברים ותושבים שיאיישו את ועדת הכלבים, והיחידה שהתנדבה היתה דני לופוב המהווה למעשה את הועדה כיום. דני עושה כפי יכולתה אבל חברים ותושבים כאחד "מצפצפים" עליה. תקנון ועדת כלבים הובא בזמנו לדין בהנהלת הקיבוץ אבל לא פורסם בגלל הקושי לאכוף אותו.

אני מתחייבת להחזיר את הנושא לשולחן ההנהלה כדי למצוא דרכים לאכיפת התקנון. ועד אז, בעלי כלבים, אנא קישרו את הכלבים לפני טקסי יום הזיכרון ויום העצמאות, לפני הלוויה או להבדיל כל אירוע ציבורי משמח.

נורית אורן

יזכור – הדור האחרון

טכס ערב יום השואה אתמול הי ה מכובד ויפה. אולם, עם סיומו, לא יכולתי שלא לחוש איזו שהיא תחושת החמצה לגבי מה שלא היה. חסרה הייתה לי העדות האישית והסיפורים של אלו שהיו שם ועדיין חיים בינינו. כמו כן חסרה לי השתתפותם הפעילה של הנעורים ובעיקר של בני י"ב שחזרו מפולין כחלק חיוני וחשוב של הטכס.

הסיפורים האישיים של הניצולים ושל בני משפחתם הם אלו הנופחים מציאות לתיאורים הקשים לדמיון ומהווים את המימד האנושי והחוט הקושר בין ספרי ההיסטוריה והמסמכים המצטברים בספריות ובארכיונים. את סיפורם של "עדים" אלו לא נוכל עוד לשמוע ממקור ראשון לזמן ממושך ודווקא עכשיו והשנה, כאשר יום השואה עומד בסימן "זיכרון – לדור אחרון", חובה עלינו להקשיב ולשמוע כמה שיותר מסיפורים אלו - ככל שהשמיעה קשה לנו. מתוך סיפוריים אלו וצוואתם של אלו שאינם כבר איתנו - לזכור ולא לשכוח – חייבים אנו להעביר את הדגל ואת האחריות לדורות הבאים. אחד המסרים העיקריים שאנו מנסים להעביר לדור ההמשך הוא לא רק הזיכרון והידיעה על מה שקרה כצופים אלא גם את התחושה העמוקה יותר של הזדהות ומעורבות. אלו מגיעים בעיקר מהחוויית האישיות וההתנסויות הן בהכרה של הניצולים וסיפוריהם האישיים והן על ידי למידה מעמיקה במשך שנות ביה"ס מהיסודי

לתיכון כאשר שיא ההתנסות הינה החוויה שעוברים הנערים והנערות בנסיעה לפולין ולמחנות ההשמדה. רושם הנסיעה וההתנסות של הנערים והנערות במקומות, בצבעים, בריחות, ובתחושות של אירופה המזרחית המודרנית עם הבטון והברזל האילמים שמהווים את העדות לזוועות העבר, מחלחל עמוק אל תוכם ועובר אל המשפחות והחברים הסובבים אותם. מתוך התחושות העזות של אירופה הם שבים לארץ, לבעיות היום יום הישראליות ולדילמות השגרתיות של בני נעורים החיים במדינה מפותחת. אולם, אצל רבים מהם, מותר המסע אל העבר הזועק באירופה ובפולין משקע עמוק, הרגשת זהות והתחייבות להעביר הלאה את מה שראו עיניהם ושמעו אוזניהם.

אחד הדברים היפים שכבר קיבלו גושפנקא של מסורת בטכסי הזיכרון ליום השואה בכפר הנשיא הוא מעורבותם ושיתופם של נערים ונערות אלו שאך זה חזרו מפולין כחלק חיוני מהטכס וחולקים איתנו את שעבר עליהם במסע זה. סיפורם, רשמיהם האישיים ותמונותיהם המלוות את הטכס, הן בשקופיות והן באלבומים האישיים, נותנים מימד נוסף הסוחף אותנו השומעים והמשתתפים בטכס. עוצמת החוויה מורגשת ביותר כאשר אנו רואים את בנינו ובנותינו עומדים גאים בחולצות המשלחת עם דגלי ישראל ועורכים טכסים בכל המקומות הנוראיים הללו. נערים אלו מהווים את החוליה המקשרת בין אלו שחוו על בשרם את זוועות המלחמה לבין אלו שרק שמעו עליה עוצמה מיוחדת יש למעמד שבו עומדים הנכדים עם סבם או סבתם לאחר שהרגישו על בשרם, אם אך בטעימה קטנטונת, את שהיה.

נערים ונערות אלו הינם נושאי הדגל של הדורות הבאים. הם אלו אשר יפרסמו בחוצות את מימדי האסון והשואה של העם היהודי והאנושות ככולה. מעורבותם הכרחית להעברת המסרים ולהעמקת הידע בארץ ובעולם בכדי שאסונות כאלו לא יקרו שוב.

ובהזדמנות זאת אני רוצה להודות לשרה דבולט ולכל עורכי הטכס שללא התחייבותם והתנדבותם לקיימו היינו רובנו חווים את יום השואה מנותקים מהקהילה ומהעולם ורואים את הדברים רק דרך המסך הקטן.

אילנה ברמן-פרנק

האנך והאנכרוניזם

ים השיבולים שמסביב
על גליו לשוט יצא הרוח.
אלף חיוכים אלי שלח האביב,
שמש חביבה יצאה לשוח.

על המיתרים המפיקים צלילי זהב,
הם המזמרים אל מול התכלת.
אלף מלאכים השרים שלום לסתיו,
נושקים ומלטפים פצעי שלכת.

אי אפשר לקרוא את המילים של "ים השיבולים" מבלי לשמוע מיד גם את המנגינה המתנגנת כמעט מאליה בראש המורגל כל כך לצלילי הלהקה האולטימטיבית הנ"ל. אך תחילה גילוי נאות. אני אוהב מאוד את השירים ששרה להקת הגבעטרון. ולא רק על שום היותה "להקת הזמר מקיבוץ גבע - הגבעטרון" - מהמפורסמות והותיקות שבחבורות הזמר בארץ, כפי שהיא מתוארת באתרי פרסום למיניהם. אני אוהב את השירים על שום היותם בשר מבשרה של ארץ ישראל הנקיה והיפה. זו שאנו משלים את עצמנו להאמין שהייתה פה פעם באמת. הצליל הנקי, השמים הכחולים, האהבות הפורחות באור נפלא. תמיד כשרע לי, אני עוצם את העיניים ומקשיב ברוב קשב למתיקות של המילים המשתלבות באופן כל כך נקי ומושלם בהרמוניה המופלאה, שלפעמים מזכירה לי כל כך בעוצמתה את אשד הקולות הניגר והמרהיב של מקהלת הצבא האדום.

הגבעטרון, בשיריהם, יהיו תמיד בבואה למשהו נכסף שמתיימר להיות פנינו. פנינו כפי שהיינו רוצים, הוי כמה היינו רוצים, שכך יראו באמת. אבל האמת היא תמיד ההפך ממנה במרוצת הזמן. ובעצם היופי של הקול הרוסי, מכסה תמיד בצלילי בלליקה על זעקות המעונים. איזה פער עצום עמד בין ההרמוניה המופלאה של "מקהלת הצבא האדום", לבין המציאות הקשה ששררה אז ברחבי האימפריה הסובייטית, על מחנות הכפייה והגולאגים. אולי זאת גם הבעיה, אני חושב לעצמי, עם שירי הגבעטרון. שיש בהם, בשירי הגבעטרון, משהו המסייע בידינו להכחיש את המציאות, כפי שהיא ניבטת אלינו מבעד לחלון שבפריפריה, או מעיניהם הכבדיות של הפלסטינים העומדים בשקט בתור במחסום קלנדיה. ים השיבולים איננו מצליח לכסות על מציאות של מאות אלפי ילדים שמתחת לקו העוני, ומאות אלפי הוריהם המובטלים. ואלף ציפורים לא יכסו בקולן הזך על עוד מאות אלפי הילדים שהוריהם עובדים כל יום קשה, ואפילו מאוד, ובכל זאת גם הם שרויים עמוק מתחת לקו העוני. ישראל האמיתית איננה נשקפת בשירי הגבעטרון. אצלם הכל כל כך מאיר ונפלא וזורח. האם באמת כזה עולמנו?

גם האהבות באור נפלא, / שוב פורחות כולן בשדות הזמר / אלף חיוכים שלוחים אליך, ילדה / זר שירים קטף לך משורר...

אבל לסיפור של הגבעטרון ישנו עוד צד: "בני אדם זורים בכל יום לרוח, בכוונה ולפי תומם, מלים חומרים חומרים, אותן ואת צירופיהן השונים, ורק מועטים מהם יודעים או מעלים על לב מה היו המלים ההן בימי גבורתן. כמה מאותן המלים לא באו לעולם אלא אחרי חבלי לידה קשים וממושכים של דורות הרבה; כמה מהן הבהיקו כברקים פתאום ובטיסה אחת האירו עולם מלא;... יש מלה שהכריעה בשעתה עמים וארצות, מלכים הקימה מכסאותם, מוסדות ארץ ושמים הרגיזה. והנה בא יום והמלים ההן ירדו מגדולתן והושלכו לשוק, ועתה בני אדם מגלגלים בהן מתוך שיחה קלה כמי שמגלגל בעדשים..." במילים אלה

פותח חיים נחמן ביאליק את המסה המופלאה על השפה "גילוי וכסוי בלשון". ואכן בחייה של כל מילה, או מצבור של מילים, או אפילו הררי מילים, בקיצור של כל מה שנקרא תרבות, ישנה תקופה של התגבשות, שלאחריה באה התבצרות, ולבסוף מגיעה הדעיכה הבלתי נמנעת. לעיתים קורה שההתפרקות הבלתי נמנעת מלווה באלבומים יפהפיים המעלים דוק של דמעות זיכרון בעינינו. ולעיתים היא מלווה בפרסים מפוארים.

כך היה הדבר כאשר בתחילת שנות השמונים יצא לאור "כאן על פני אדמה". אלבום מרהיב, המסכם בתמונות המלוות במקורות אותנטיים, את תולדותיה הגמורים בעליל של ההתיישבות העובדת בעריכתם של מוקי צור, תאיר זבולון וחנינא פורת. העולם התמים, שמי התכלת היפים, הגלבוש הנושק לתבור. הארץ שהייתה פה פעם כאשר בראנו יותר מאשר הרסנו, כאשר העולם היה בנוי יותר על קשר בין בני אדם מאשר על תקשורת. כל העולם הזה, אם בכלל היה, נחנט כעת סופית בספר דברי הכרזתו של הימים שהיו ואינם. אל תטעו, ישנו יופי רב בגוויעתה של תרבות, כפי שגילו כבר הרבה לפנינו תרבויות שנעלמו והן שוכנות עכשיו באלבומים ובסיכומי ההיסטוריה. בסופו של דבר, יש משהו בשירי הגבעטרון ויופיים הבלתי ניתן לערעור, שמזכיר לי את הקירות המצויירים להפליא בעיר שגוועה בבת אחת מתחת לאפר הוולקני "פומפיי". ציורים מרהיבים ומלאי חיים של משהו שפסק מלהתקיים כבר מזמן. העולם הוא אמנם מת, אך הציורים נותרו להעיד "שכך היה פה פעם". ואנחנו נמלאים עצב ענוג ומזילים דמעה של רחמים על העולם שהוא שנגוז וגם קצת על עצמנו, ובתוך תוכנו אנו יודעים ביושר ובוודאות שאיננה מתכהה ואיננה מתכסה, כי זה מה שבעצם תמיד קורה כאשר האנך הופך לפתע להיות לאנכרוניזם, כאשר מה שהיה והעניק לנו ביטחון וודאות בעולם, לא ישוב עוד להיות כפי שהיה, לעולם.

דודו פלמה

תודה. המארגנים.

מסיבה בפאב

ביום חמישי, ה-26/4

תתקיים בפאב מסיבה לכבוד יום העצמאות
לכיתות ח'-ט' מבית הספר כפר בלום.
לכל אלה הגרים בסמוך לפאב. אנו
מתנצלים מראש אם תהיה הפרעה.

יום העצמאות תשס"ז

ערב יום העצמאות

יום ב' 23.4.07

ארוחת ערב חמה וחגיגית בחדר האוכל
מ 18:30 עד 19:30
המעוניינים, נא להזמין אצל אילנה

בדשא חדר האוכל

20:00 טקס סיום יום הזיכרון
20:05 פתיחת יום העצמאות
מופע דגלים של התלתון, "ארץ
ישראל שלי יפה וגם פורחת",
ריקודים, הפתעות, להטוטים, ליצנים וכיף.

בחדר האוכל

20:30 בית הקפה נפתח, עוגות ממיטב אופי ואופות הכפר
21:00 "קוקטייל העצמאות" סביב השולחנות
משחק/מופע אינטראקטיבי לכל המשפחה
מגיל 5 עד 105.

בסיום הפעילות: סרט באולם, וריקודי עם בחדר האוכל.

כל הציבור מוזמן, צילה ואודי

שברים בצואר הירך כתוצאה מנפילות

שברי ירך נגרמים בעיקר מנפילות, השכיחות ביותר בקרב גילאי 65+.

הדרך הטובה, היעילה והזולה ביותר היא הגנה פיזית על אזור הירך באמצעות חומר משכך אנרגיה.

שברי הירך מוגדרים כגורם השני לנכות כאשר הגורם הראשון הינו שבץ מוחי, כמו כן מוגדרים שברי הירך כגורם השביעי לתמותה בקרב קשישים.

ברוב המקרים יש צורך לעבור ניתוח תוך 48 שעות מזמן הפציעה. באמצעות מגיני הירכיים, ניתן לצמצם משמעותית נתונים אלו. שימוש קבוע במגינים הומלץ ע"י בכירי הרופאים במערכת הבריאות.

המגן היחיד בארץ שהוכח קלינית

בניסוי קליני רחב היקף, שנערך במרכז הגריאטרי "שהם" בפרדס חנה, הוכחה יעילותם של מגיני היפסייבר באופן מובהק - שיעור שברי הירך ירד דרמטית (בכ 85%-) ובנוסף שיעור ההענות נמצא גבוה ביותר (למעלה מ 90%-). לאור תוצאות הניסוי נבחרו מגיני הירכיים מתוצרת היפסייבר ע"י משרד הבריאות לשימוש שוטף בכל המרכזים הגריאטריים הממשלתיים המובילים בארץ.

היפסייבר הינו המגן היחיד בעל שכבת הגנה רכה, דקה וגמישה עשויה VISCO ELASTIC המספקת הגנה מלאה מפני שברי ירך, במקרה של נפילה.

המגינים מיוצרים בארה"ב כבר למעלה מעשור ומאושרים ע"י ה FDA האמריקאי. המגינים ניתנים לכביסה בטמפרטורה גבוהה ובמייבש כביסה, ומיוצרים במגוון דגמים ובכל המידות.

למי מיועדים מגיני הירכיים?

- גברים ונשים הסובלים מאוסטיאופורוזיס בדרגות חמורות.
- מבוגרים שכבר נפלו פעם אחת ושברו את עצם הירך.
- מבוגרים הסובלים משיטיון (אלצהיימר).
- אנשים הסובלים מפרקינסון.
- אנשים הסובלים מאי-יציבות וסחרחורת, הפרעות ראייה.
- אנשים הנמצאים בתהליך החלמה או בהתאוששות לאחר מחלה.
- אנשים הנמצאים בשיקום פעיל.

ביום חמישי 26.4.07, יגיע סוכן המגינים למפגש בשעה 11.30, להדגמה והסבר. חברים המעוניינים - מוזמנים לשמוע הסבר ולשאול שאלות.

המרפאה מאד ממליצה!!!

אספת בקבוקים ? עם מכסה ? יופי...

עכשיו מצא לך איזה מוט ברזל בעובי של סיגריה או יותר..., שים אותו על הגז, שיתחמם ויהיה אדום..., ואז, עשה כ 4 - 6 חורים בצדי הבקבוק ב שליש התחתון שלו..

לתוך הבקבוק מזוג סירופ / תרכיז של מיץ...רבע כוס תרכיז + רבע כוס מים.
תלה את זה עם חוט ליד השולחן שבחוץ... כמה בקבוקים כאלה, ואין לך
יותר זבובים!...

למה ?

כי הם לא חכמים.... הם נכנסים דרך החורים שלמטה, בעקבות הריח
המתוק.... וכשהם מסיימים... הם עולים למעלה.... מסתובבים עד
שמתעייפים ו.... "שוקעים"!!!...
תוך יום אחד... תהייה בהלם מול הכמות המדהימה שיש שם... וכמה
שיותר נרקבים, באים יותר הרבה...! אפשר להוסיף גם כמה שאריות של
תפוח או פרי מתוק... שיירקב בפנים...

ולגבי יתושים...

אם שמים בכל בקבוק, חצי כפית שמרים, על הסירופ.... זה מתחיל
לתסוס, ולשחרר פחמן דו-חמצני.... ואז, היתושות באות לשם...הזכרים, לא
עוקצים, הם צמחוניים.... רק הנקבות...הן מתבייתות על ריח של פחמן דו-
חמצני (מעשנים !! שלא נושמים הכי טוב בעולם!) על ריח של חומצה
לקטית - חלב ומוצריו.... וכן על קרינה אינפורה אדומה...
אז אפשר גם להוסיף כמה טיפות של חלב או כמה פירורי גבינה.... ואז
החגיגה מושלמת!...
ה"קטלן"...זה בלוף, כי הוא מושך הכל חוץ מיתושות!...
היתושות מחפשות קרינה אינפורה אדומה, וה"קטלן" עובד על קרינה
אולטרה סגולה!...
הוא מושך והורג הכל וגם את היתושים הזכרים, אך לא את הנקבות
שעוקצות אותנו!...

מלכודת זבובים ומעופפים

